

In de tweede plaats is de omstandigheid dat de betrokken taken enkel kunnen worden gedelegeerd aan de rechtspersonen die zijn opgesomd in artikel 4 van de wet van 12 juli 1985 inzake overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken en de betrekkingen met particuliere opdrachten, zoals gewijzigd, een beperking van het vrije verkeer van diensten. Een dergelijke beperking kan niet worden gerechtvaardigd door artikel 45, aangezien de betrokken opdrachten geen werkzaamheden omvatten ter uitoefening van openbaar gezag, al was het slechts incidenteel, noch door artikel 46, aangezien redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid in casu niet van toepassing kunnen zijn.

(¹) Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, blz. 1).

Beroep, op 18 juni 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-266/03)

(2003/C 200/28)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 juni 2003 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Schmidt en W. Wils als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. krachtens artikel 226, eerste alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door afzonderlijk met de Tsjechische en Slowaakse Federatieve Republiek, Roemenië en Polen te onderhandelen over bilaterale overeenkomsten betreffende de binnenscheepvaart, ze te sluiten, te ratificeren, in werking te doen treden en te weigeren ze op te zeggen, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 10 EG, alsmede verordening (EEG) nr. 3921/91 van de Raad van 16 december 1991 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands goederen- en personenvervoer over de binnenwateren in een lidstaat waar zij niet gevestigd zijn (¹), en verordening (EG) nr. 1356/96 van de Raad van 8 juli 1996 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren, tussen lidstaten, om voor dit vervoer het vrij verrichten van diensten te verzekeren (²).
2. het Groothertogdom Luxemburg in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Het Groothertogdom Luxemburg heeft inbreuk gemaakt op de exclusieve bevoegdheid van de Gemeenschap in de zin van het arrest AETR (22/70, arrest van 31 maart 1971), door met de Tsjechische en Slowaakse Federatieve

Republiek, Roemenië en Polen te onderhandelen over de bilaterale overeenkomsten betreffende de binnenscheepvaart, ze te sluiten, te ratificeren en in werking te doen treden, welke overeenkomsten de communautaire regels aantasten die de Gemeenschap heeft vastgesteld in verordening (EEG) nr. 3921/91 van de Raad van 16 december 1991 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands goederen- en personenvervoer over de binnenwateren in een lidstaat waar zij niet gevestigd zijn. Op grond van artikel 7 van die overeenkomsten hebben namelijk vervoerders uit de betrokken derde landen via een speciale vergunning toegang tot cabotage in Luxemburg.

- Het Groothertogdom Luxemburg heeft niet voldaan aan zijn verplichtingen uit artikel 10 EG door over de betrokken bilaterale overeenkomsten te onderhandelen, ze te sluiten, te ratificeren en in werking te doen treden, nadat de Raad aan de Commissie een onderhandelingsmandaat had verleend om te onderhandelen over een overeenkomst tussen de EEG, enerzijds, en Polen en de overeenkomstsluitende staten van de Donau-conventie (Hongarije, Tsjechoslowakije, Roemenië, Bulgarije, de voormalige USSR, het voormalig Joegoslavië en Oostenrijk), anderzijds.
- De door het Groothertogdom Luxemburg gesloten bilaterale overeenkomsten zijn onverenigbaar met verordening (EG) nr. 1356/96 van de Raad van 8 juli 1996 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren, tussen lidstaten, om voor dit vervoer het vrij verrichten van diensten te verzekeren. De Poolse, Roemeense, Tsjechische en Slowaakse binnenschippers en scheepvaartondernemingen, die volgens de bilaterale overeenkomsten een vergunning kunnen krijgen om vervoer tussen Luxemburg en de andere lidstaten te verrichten, voldoen namelijk niet aan de in die verordening gestelde voorwaarden.

(¹) PB L 373 van 31.12.1991, blz. 1.

(²) PB L 175 van 13.07.1996, blz. 7.

Verzoek van de Cour d'appel van het Groothertogdom Luxemburg, zevende kamer van 18 juni 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Directie der registratie en domeinen en het Groothertogdom Luxemburg en Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Zaak C-269/03)

(2003/C 200/29)

De Cour d'appel van het Groothertogdom Luxemburg, zevende kamer heeft bij beschikking van 18 juni 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 juni 2003, in het geding tussen Directie der registratie en domeinen en het Groothertogdom Luxemburg en Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staat artikel 13, C, eerste alinea, punt a, van de Zesde Richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾, toe dat een lidstaat die gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid zijn belastingplichtigen het recht te verlenen om te kiezen voor belastingheffing terzake van de verpachting en verhuur van onroerende goederen, de volledige aftrek van voorbelasting laat afhangen van een voorafgaande, niet-terugwerkende goedkeuring van de zijde van de belastingautoriteiten?

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

Beroep, op 23 juni 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-270/03)

(2003/C 200/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 juni 2003 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Visaggio en R. Amorosi als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 12 van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾ betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG⁽²⁾, door in artikel 30, lid 4, van decreto legislativo nr. 22 van 5 februari 1977, zoals gewijzigd bij legge nr. 426 van 9 december 1998, toe te staan dat ondernemingen hun eigen ongevaarlijke afvalstoffen inzamelen en vervoeren als gewone, regelmatige activiteit, zonder dat zij hoeven te zijn ingeschreven in het nationale register van ondernemingen die afvalstoffen verwijderen, en tevens toe te staan dat zij hun eigen gevaarlijke afvalstoffen in hoeveelheden tot 30 kg en 30 liter per dag vervoeren, zonder te zijn ingeschreven in bovenvermeld register;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Wat ongevaarlijke afvalstoffen betreft stelt artikel 30, lid 4, van het decreto legislativo de ondernemer die in de uitoefening van zijn specifieke beroepsactiviteit voor eigen rekening ongevaarlijke afvalstoffen inzamelt en vervoert, uitdrukkelijk vrij van de verplichting tot inschrijving in het nationale register van ondernemingen die afvalstoffen verwijderen.

Aangaande gevaarlijke afvalstoffen die rechtstreeks door de producenten ervan worden vervoerd, voorziet voormelde bepaling nog in een andere vrijstelling van voormelde inschrijvingsplicht ten gunste van transporten tot 30 liter of 30 kg afval per dag.

Derhalve geldt de inschrijvingsplicht enkel voor de inzameling en het vervoer van gevaarlijke afvalstoffen indien het niet gaat om door de producent ervan ingezamelde en vervoerde afvalstoffen in hoeveelheden beneden een bepaald maximum per dag, en voor de inzameling en het vervoer van ongevaarlijke afvalstoffen voor rekening van derden.

Dit is in flagrante strijd met de richtlijn. Ingevolge artikel 12 dienen immers alle ondernemingen die beroepsmatig — al dan niet gevaarlijke — afvalstoffen inzamelen of vervoeren zich, indien zij niet aan een vergunning zijn onderworpen, te laten registreren.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.07.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.03.1991, blz. 32.

Beroep, op 21 juni 2003 ingesteld door Ierland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-271/03)

(2003/C 200/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 juni 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Ierland, vertegenwoordigd door D. J. O'Hagan als gemachtigde, bijgestaan door P. Gallagher, SC, P. McGarry, barrister, en J. Buttimore, van de Office of the Attorney General, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- a) het beroep ontvankelijk te verklaren;
- b) beschikking C(2003) 1084 tot vermindering van steun die op grond van beschikking C89 (2258/7) van de Commissie van 21 december 1989 uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) is toegekend ten behoeve van het Global Grant Scheme for Private Sector Tourism and Development, Operational Programme for Tourism (1989-1993) sub-programme 2, in Ierland, nietig te verklaren;
- c) de Commissie in de kosten te verwijzen.